

Het is al een hele tijd geleden. Attergal heeft een nieuw vriendje meegebracht uit vakantie, tussen Yokram en Gra loopt het fouter dan ooit tevoren. Het diner: een mode-show op speed. Kleren zijn er niet, tenzij wat campy ondergoed en carnavalsmaskers. Als je ze al ziet, staan gezichten zo stijf als na enkele lijnen coke. De mannen hebben flashy hanenkammen en dragen nagellak. Ze zwaaien met geweren waaraan USA-vlaggetjes hangen. Kilo, de De drie beschavingen halen doelgericht herinneringen op, maar kunnen misvondsten niet vermijden. Diep hoeft er niet gegraven te worden. Een laagje stof wegblazen volstaat. Een blik die kwetsbaarheid verradt of een woord dat om een tegenwoord vraagt, legt nieuwe dode dromen bloot. Een pijnlijke kanker, of is het melancholie, rukt een vrouwenlichaam uit elkaar tot een schim die krachteloos teert op haar herinneringen die ze is beginnen haten, en een misselijke slet die wenst nog één keer klaar te komen - elders. Een writer's block houdt haar man de filosoof van de ultieme betrachting zélf een rol te spelen in de theorie waarin hij ooit geloofde. De ex-wethouder is dan weer verliefd. Spreidt zijn lange lijf open en wacht. Het zijn retro-punkers: yups zonder idealen. De maatschappij verwerpen ze niet, die heeft hen al te lang te liefdevol omarmd. De kleurtjes in hun stijve haren, op hun gezicht en nagels dienen om zich enkel voor zichzelf te verbergen, hun mislukkingen te camoufleren. De vrolijke doelloosheid van vroeger terug te vinden. Die wanhoopsdaad mislukt. Ze zijn veel te narcistisch om zichzelf te ontkennen. Veel te gevormd door succes en intellect. En vooral: omringd door geliefden die hen nog beter kennen dan zichzelf. Wat overblijft is naakt, en kwetsbaar. Klaar om op in te hakken.